

att Riksdagen beslutar den ändring uti 1864 års strafflag att, der tillgång till böter hos den sakfällde saknas, dessa må i stället för straffarten vatten och bröd få aftjenas genom lämpligt arbete inom den sakfälldes kommun åtminstone, då denna ej utgöres af stad, der fängelse finnes att tillgå, samt att domaren må ega böterna förvandla.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1870.

P. Engman,
från Wester-Norrlands län.

N:o 117.

Af Herr P. A. Bergström: Om underdånig hemställan till Kongl. Maj:t att en författning måtte utfärdas i fråga om beskaffenheten af och tillsynen å ångkittlar och ångpannor till förekommande af olyckshändelser genom desammas begagnande.

Sundhetspolitien i allmänhet och särskildt den del deraf, som afser att skydda den enskilde och hans kroppsliga välbefinnande mot faror, hvilka han af egen kraft icke förmår afvärja, har hittills i vårt land föga blifvit bearbetad. Företrädesvis gäller detta i fråga om de särskilda näringar och yrken, hvilkas utöfvande medför våda för deri anställda arbetares och närboendes lif och helsa. Sistomförmälda afdelning af sundhetspolitien, hvilken tillika utgör en del af säkerhetspolitien, kommer säkerligen att förr eller sednare blifva föremål för en systematisk lagstiftning, hvilken finnes

desto mera af behovet påkallad, som den oinskränkta näringsfrihet, vårt land åtnjuter, oupphörligt framkallar nya industriella företag, hvilka i sundhetens intresse måste öfvervakas. Men innan en sådan systematisk lagstiftning är möjlig, torde enstaka fält deraf böra först bearbetas, såsom ock i vissa fall redan skett.

Ett ganska vidsträckt sådant fält bilda de näringar och yrken, hvilka i sin tjänst begagna ångans väldiga kraft. Visserligen har denna naturkraft, såvidt den användes för framdrifvande af fartyg, som föra passagerare, redan tidigt ådragit sig lagstiftarens öfvervakande uppmärksamhet, i det genom Kongl. Kungörelsen den 28 April 1837 stadgades, att hvarje år, innan passagerare-ångfartyg började farten, besigtning af sakkunnige män skulle företagas å, bland annat, fartygets maskineri, hvilken förrättning kunde under årets lopp förnyas, om anledning uppstode att befara vådliga bristfälligheter: och hafva sedermera genom Kongl. Förordningen den 16 November 1849 utförliga bestämmelser meddelats till förekommande af olyckshändelser genom begagnande af passagerare-ångfartyg. Men dervid har man ock stadnat, oansedt ångkraften har en mycket vidsträckt användning och derunder värdslost begagnad innebär fara för människors lif och helsa. Ångkraften användes ju å lokomotiver och lokomobiler, i qvarnar och bränvinsbrännerier m. m; ja det finnes snart sagdt ingen större industriell verkstad, hvarest icke ångkraften i större eller mindre mån begagnas. Också har man i främmande länder icke nöjt sig med att endast föreskrifva säkerhets- och försigtighetsmått i fråga om ångkraftens begagnande å passagerare-fartyg; utan man har meddelat allmänna bestämmelser i detta afseende. Så finnes t. ex. i Danmark under den 12 April 1851 utfärdad en lag angående beskaffenheten af samt tillsyn å ångkittlar, ångmaskiner och ångfartyg. Dylika lagar äro stiftade i Sachsen den 13 September 1849, i Bayern den 9 September 1852, i Würtemberg den 18 Februari 1853 och den 4 April 1857, i Storhertigdömet Hessen den 4 Augusti 1857, i Nassau den 3 September 1858, i Preussen den 1 Juli och den 31 Augusti 1861, i Österrike den 11 Februari 1854, den 15 September 1858 och den 1 September 1866 samt i Frankrike den 22 Maj 1843 och den 25 Januari 1865. Dessa lagar och förordningar meddela bestämmelser dels om den plats, hvar ångkittlar och ångpannor få anbringas, dels om deras beskaffenhet, dels ock om de prof, de före begagnandet böra underkastas, hvilka prof, när omständigheterna dertill föranleda, kunna förnyas: ja man har i Österrike till och med fordrat särskildt kunskapsprof af den, som skall sköta ångmaskin.

Med ledning af föreliggande rika lagstiftningsmateriel borde jag kanske hafva försökt att utarbeta ett förslag till författning i ämnet; men då detta

Ämne uteslutande tillhör förvaltningen och således faller helt och hållet inom Konungens lagstiftningsområde, har jag af grundsats afstått från ett sådant försök, öfvertygad som jag är, att, om Riksdagen behjertar behofvet af lagstiftning i frågan och hos Kongl. Maj:t derom gör framställning, en författning i ämnet icke skall låta länge vänta på sig.

På grund af hvad jag sålunda anført får jag vördsammast föreslå, att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och till efterrättelse utfärda allmän författning angående beskaffenheten af och tillsyn å ångkittlar och ångpannor till förkommande af olyckshändelser genom desammas begagnande.

Stockholm den 20 Januari 1870.

Axel Bergström,

Riksdagsman för valkretsen
Christianstad och Cimbrishamn.